

linger ere saldvægtige, og jeg tror saaledes ikke, at dette har saa megen Betydning, da vi ikke have mange Papister her i Norden. Hvad dernæst angaar den ærede Talers Indsending, imod at Mindretallet beholder Nigsdaleren, saa vil jeg kalde i den ærede Nigsdagsmands Erindring, at den Mand, der først indbragte det Forslag, som her er vedtaget, nemlig Bankdirektør Lewy, foreslog, at beholde Nigsdaleren. Jeg mener, at naar Mindretallet har en saa god Hjemmelsmand, som denne Mand er, behøve vi ikke at tage os alle de Beregninger, som den ærede Taler anstillede, saa nær. Den ærede Taler opstillede forskellige almindelige Betragtninger, f. Ex. om Sammenlutning mellem Staterne for at danne fælles Myntgrupper, om Nødvendigheden af at modtage Fællesmynterne, i de kongelige Rasser, og om den fælles Regneenhed, men om alle disse Ting er der slet ingen Uoverensstemmelse, tilfede lige overfor Mindretallet, det er fuldkommen indforstået med den ærede Taler derom. Det vilde være let at komme med forskellige andre, almindelige Sætninger, hvori den ærede Taler formodentlig ogsaa er enig med Mindretallet, f. Ex. det Besværige i at verle Myntsystemet i Løbet af saa Nar. Den ærede Taler er vistnok enig med os, at dersom vi nu, f. Ex. vedtoge denne Lov, og omsformede vore Mynter, derefter, men vi saa om 10, Nar som ind paa et andet Myntsystem, naar Konventionen var udløben, saa vilde dette være meget bekvæmligt og uheldigt, men det kan jo dog, alligevel ske, og vil maaske snarere ske, naar vi kun ere sammen med Sverig, end naar vi ere sammen baade med Sverig og Norge. Det er imidlertid aldeles ikke med Hensyn til saadanne almindelige Sætninger, at Uenigheden mellem Flertallet og Mindretallet har veist sig i Udvalget, nei, det er fordi Sagen er forhaftet. Den ærede Minister kan ikke sige os, hvad der bliver ud af denne Sag, den ærede Minister har ikke meddele Udvalget saadanne Oplysninger, at vi kunne skjønne, at der er et sundt og statsrigtigt Grundlag for det Forslag, som han nu saa varmt anbefaler. Den ærede Højbenhavnske Taler er bange for, at vi, naar Mindretalsforslaget vedtages, komme til at blive kastede ud for vind og Bove. Jeg veed ikke, hvorledes han kan bruge et saadant Billede, overfor Mindretallet, som erklærer sig rede til at gaa sammen med Sverig og Norge, naar Sagen bliver nærmere oplyst, og det bliver godtgjort for os, at Forslaget om en Konvention med Sverig alene er ligesaa god som det Forslag, der var om en Konvention med Sverig og Norge. Det er et Billede, som den ærede Nigsdagsmand udlaster som en Skæmsel, men som aldeles ikke har sin rette Plads her, fordi det ikke passer. Om nu den ærede Nigsdagsmand vil gribe den svenske Saand, der er udbragt, kan det være meget rigtig gjort fra hans Standpunkt, men jeg finder det dog besynderligt, at det ærede Medlem, der

har været dansk Afsending ved Underhandlingerne om Myntkonventionen, hidtil har ladet os være aldeles i Uvisshed om, at denne Myntkonvention var lige god, enten Norge var med eller ei. Den ærede Nigsdagsmand har under Sagens tidligere Behandling udtalt sig her i Thinget, men har ganske sikkert ikke berørt Nøgesomhelst om, at denne Konvention var et Mesterstykke med Sverig alene. Han har ligesom alle Andre, der have hørt med denne Sag at gjøre, taget Norge med og sagt hele Norden, men dette forlader han nu og siger, at vi skulle være ligesaa sikre i vor Overbevisning, som han er. Det ærede Medlem skulde imidlertid erindre, hvad jeg før udvillde, hvor usikker han for mindre end et Nar siden var om, hvad der skulde gjøres, og han skulde derfor lade os vederfares Ret til at faae vor Uvil og bort Ubeslidskab med de nyværende Forhold oplyst, inden han fordrer af os, at vi skulle tage en afgjørende og maaske for Danmark farlig Beslutning.

Finansministeren: Det ærede Medlem, der nu havde Ordet (Alberti), havde virkelig ikke behøvet at forklare, at det er først nu, at der foreligger Spørgsmaal om, hvorvidt det er rigtigt at slutte en Myntkonvention med Sverig alene; det er Noget, vi Alle vide, og som ikke trangte til nogen nærmere Raavisning. Det vilde dog have været i høj Grad besynderligt, om man udenfor Norge skulde have begyndt en offentlig Forhandling om, hvad man vilde gjøre, dersom Norge ikke vilde tiltræde den Konvention, som var sluttet under Forudsætning af Enighed mellem de tre Riger. Det ligger i Sagens Natur, at man ikke omtaler en saadan Eventualitet, som man endoglaa holder om, jeg saa ogsaa sige, saa langt horte fra Tanken som mulig, efter Sagens hele foregaaende Stilling; men en ganske anden Sag er det, naar Norge negter sit Samtykke, thi saa opstaar Spørgsmaalet, og Spørgsmaalet er da det, som blev reist igjennem det Forslag fra den svenske Regjering til Danmark, som har givet Anledning til det Vædringsforslag, jeg stillede i Landstinget, og igjennem hvis Antagelse Spørgsmaalet nu foreligger her for det ærede Thing. Naar jeg har taget Ordet i dette Dieblit, saa er det nærmest fordi det ærede Medlem paa en Maade klagede over, at der ikke var givet flere Oplysninger fra Regjeringens Side. Jeg veed virkelig ikke, hvilke Oplysninger det er, som det ærede Medlem mente, at der skulde kunne gives i en Sag som denne. Den Oplysning, hvorpaa det kommer an, er, at Initiativet under den Sagens Stilling, som fremstaldtes ved Beslutningen i det norske Storthing, er taget af den svenske Regjering, og at den danske Regjering ikke paa nogen Maade ansaa sig for berettiget til at tilbagevise et saadant Forslag. Det synes, som om det ærede Medlem ved Siden deraf forlanger Oplysninger